

Emanoil Petruț

Un repertoriu adecvat misiunii Teatrului Național

— Da, repertoriul se anunță interesant, așa cum Teatrul Național n-a mai avut de multă vreme. În ultimii ani, piese care trebuiau să fie în patrimoniul primei scene figurau în repertoriul altor teatre. Acum teatrul nostru a găsit, cred, o formulă cores-

punzătoare: alături de *Danton* al lui Camil Petrescu și *Regele Lear* de Shakespeare am mai ales: o nouă versiune a *Coanei Chirița* de Alecsandri, *Săptămâna pătimilor* de Paul Anghel, *Al patrulea anotimp* de Horia Lovinescu, *Camera de alături* de Paul Everac, *Alizuna*, piesă a kolegei noastre, actrița Tina Ionescu, și *Galileo Galilei* de Brecht.

— Faceți parte de multă vreme din consiliul artistic al Teatrului Național. Ați încercat să vă impuneți punctul de vedere în ceea ce privește repertoriul?

— Am stăruit întotdeauna pentru un repertoriu adecvat misiunii speciale a unui Teatrul Național (încercînd, pe cît posibil, să nu fiu subiectiv, „să nu țin seama de mine”, ca actor); de altfel, cred că este genul de instituție de spectacol al cărei profil se poate contura cel mai ușor, pornind de la categoria unor opere-unicat, care alcătuiesc aproape o bibliografie clasică: tocmai de aceea, n-am înțeles de ce *Othello* trebuie să facă parte din programul Teatrului „Nottara”, iar *Hamlet*, din cel al Teatrului „Bulandra”. Militez, de fapt, pentru primulul scenei noastre: piesa lui Horia Lovinescu, pe care o pregătim în momentul de față, apare și pe afișul unui teatru din țară, care vine în turneu la București. Cred că e o greșală. În rest — nu am rezerve față de vreuna dintre piesele alese.

— Oferă ele premise unor creații importante tuturor actorilor valoroși?

— La întocmirea repertoriului s-a ținut seama de actori în general, și nu de unii dintre noi, în special. Absența periodică de pe afiș a unor cunoscute personalități actoricești nu înseamnă eclipsarea sau nerecunoașterea valorii lor. Profesiunea noastră este o profesiune a pasiunii, din care se nasc uneori disperări — de cele mai multe ori neîndreptățite. Pe de altă parte, a încerca legisfarea contribuției cantitative la producția teatrului, mi se pare o soluție birocratică, funcționărească, aplicată mecanic în lumea creației, ceea ce n-are cum să ducă la dezvoltarea teatrului românesc. Comparația care se încearcă uneori, pornind de la necesitatea rentabilizării, cu principiile teatrului burghez, nu ține seama de faptul că teatrul, într-o țară socialistă, servește și exprimă o altă structură: confuzia poate provoca unele catastrofe individuale și colective.

— Ce veți juca în actuala stagiune?

— Paul, în piesa *Al patrulea anotimp*. Este un rol „negativ”, și, mărturisesc, această experiență îmi face multă plăcere. Eroii „pozitivi” m-au dezamăgit uneori — bineînțeles —, din punct de vedere profesional. În rest — nu știu încă nimic. Cînd parcurg lista repertoriului — parcă toate rolurile mă tentează... Dar, de obicei, ajung să le joc tocmai pe cele la care nu m-am gândit.